

පිළිකා වාට්ටුවේ ඉහළින්ම අංක 13 සඳහන් විය. පැවෙලෝ නිකොලේ රස්නොව් කිසිදා මිත්‍යා මත විශ්වාස නොකරන්නෙකු වුවද ඔහුගේ රෝහල් කාඩ් පතේ අංක 13 සඳහන් වෙත්ම ඔහුගේ පපුව ගැහෙන්නට විය. වෙනත් වාට්ටුවකට මේ අංකය දෙන්නට තිබුණා නොවේදැයි ඔහු සිතන්නට විය. එහෙත් මුළු රුසියාවේම ඔහුට උදව් කළ හැකි එකම සායනය මෙය පමණකි.

“අනේ දොස්තර නෝනා කියන්න, මේක පිළිකාවක් නෙමෙයි නේද?”

ඔහු බෙල්ලේ වම්පසින් වූ ගෙඩිය අතගාමින් ඇසුවේය. මේ ගෙඩිය දිනෙන් දින ටිකෙන් ටික ලොකුවන බවක් ඔහුට දැනිණ.

“නැහැ දෙවියනේ නැහැ.”

ලුඩ්මිලා ඩොන් සෝවා වෛද්‍යවරයා දහවන වතාවටදෝ ඔහු සැනසුවාය.

රෝගය දිනෙන් දින උත්සන්න වීම නිසා පමණක් නොව බාහිර රෝගියකු වශයෙන් මෙසේ අංක 13ට ඇතුළත්වීමට සිදුවීම ගැනද ඔහු තුළ වූයේ දැඩි කනස්සල්ලකි. වෙනම කාමරයක් හෝ වෙනත් විශේෂ වරප්‍රසාදයක් ලබා ගැනීමට ඔහු ගත් සෑම උත්සාහයක්ම අසාර්ථක විය.

ඔහුට ලැබුණු එකම වරප්‍රසාදය වූයේ පොදු කාමරයට ගොස් ඇඳුම් මාරු නොකර කෙලින්ම වාට්ටුවට යාමට ලැබීම පමණකි.

යූර් තම වාහනයෙන් මව සහ පියා වාට්ටුවේ දොරටුව අසලටම ගෙන ගියේය.

වාට්ටුවට ඇතුළුවීමටත් පෙර ඔහු තුළ ඇති වූයේ මහා අප්‍රසන්න හැඟීමකි. දෙපසින් පෙනුණු රෝගීන්ගේ කකුල් පමණක් වුවද ගණන් කළ නොහැකි තරම් විය. රෝගීන්ගේ අත්වලටම අසුවීම නිසා දොරගුළු දුර්වර්ණ වී තිබිණ. විවේක කාමරයේ හැමතැනම තිබූ දේවල් පැවෙලෝගේ සිත දුර්වල කළේය. ඔහුට සියල්ල එපා වූ බවක් දැනිණ.

“කාපා මට මෙනන මැරෙන්න බැහැ. අපි ආපහු යමු.”

මොහොතක් බලා සිටි ඔහු බිරිඳ ඇමතුවේය.

“අපි කොහේ යන්නද පැවේල්. මොනවා කරන්නද?”

කාපා යන කෙටි නමින් හැඳින්වුණු කැපිටොලිනා ඔහුගේ අතින් අල්ලාගෙන පැවසුවාය.

“අපි මොස්කව්වල වෙත තැනකට යමු.”

“ඒ ගියත් අපට තව සති දෙකක්වත් ඉන්න වෙනවා. සමහර විට කොහොමත් බැරිවෙන්න පුළුවන්. කොහොමද කල් අරින්නෙ. ඔය ගෙඩිය එන්න එන්නම ලොකු වෙනවනෙ.”

රාජකාරි කටයුතුවලදී පැවෙලෝ නිකොලෝ නොසැලුණු මිනිසෙකි. එහෙත් අන් සෑම කටයුත්තකදීම තීරණ ගත්තේ බිරිඳය.

“ඇයි අපට දොස්තර කෙනෙක් ගෙදරට ගෙන්න ගන්න බැරි? අපට මුදල් ගෙවන්න පුළුවනිනෙ.”

“ඒක කරන්න බැහැ පැවෙල්. මේ අය සල්ලි ගන්නෙ නැහැ. එහෙම දෙයක් තිබුණනම් අපි කරනවනෙ.”

කාපා කීවේ තම සැමියා තරම්ම වේදනාවට පත්වෙමිනි.

ප්‍රධාන වෛද්‍යවරියගේ උපදෙස් අනුව හෙද පාලිකාව සවස දෙකට ලෙඩුන් සිටිනා තැනට පැමිණිය යුතු විය. එහෙත් ඇගේ කාමරයේ දොර අගුළු තිබිණ. කිහිලිකරුවකින් පැමිණි රෝගියකු ඉදගන්නට ක්‍රමයක් නැතිව ඔහේ බලා සිටියේය. මොහොතකට පසු ඔහු තම කිහිලිකරුව පැවෙලෝ අතට දෙන්නට සිතා යළිත් වෙනකෙකු අත තැබීය.

“කෝ ලොකු මිසි. මං මේක කාටද දෙන්නෙ...?”

බෙහෙත් තුණ්ඩුවක් අතැතිව උන් ඔහුගේ ප්‍රශ්නය කිසිවෙකුටත් යොමු නොවීය.

ඒ මොහොතේම හෙද පාලිකාව පිටතින් දොරක් විවෘත කරගෙන ඇතුළට පැමිණියාය. අතන මෙනන හුල්ලමින් උන් රෝගීන් දෙස බැලූ ඇ පැවෙලෝ නිකොලේ හඳුනා ගත්තාය.

“හුඟක් වෙලාද ඇවිත්? මට දොස්තර නෝනා කිව්වා ඔබ ඔබේම ඇඳුම් ගේනවය කියලා. මේ කාමරයට ගිහින් ඇඳුම් මාරුකරගන්න.”

ඇ කාමරයක දොරක් ඇර දුන්නාය.

පැවෙලෝගේ පූත් යූර් ඇඳුම් පෙට්ටියෙන් ඔහුට ඇඳුම් ගෙන දුන්නේය.

හෙද පාලිකාවගේ කලබලය ගණන් නොගත් කාපා ඇ සමග යමක් පවසන්නට උත්සාහ කළාය.

“මිසි, ඔබ හරි කලබලෙන්.”

“ඔව්.”

“ඔබේ නම?”

“මිතා.”

“ඔබ රුසියන් නෙමෙයි?”

“නෑ ජර්මන්.”

“අපි හුඟක් වෙලා ඇවිත්.”

“මට කනගාටුයි. බෙහෙත්වලට අත්සන් ගන්න තිබුණා.”

“මගේ මහත්තයා ප්‍රසිද්ධ කෙනෙක්. නම පැවෙලෝ නිකොලේ.”

“මට මතකයි.”

“ඔහුව හොඳට බලාගන්න අපට වෙනම සාත්තු සේවිකාවක් දෙන්න බැරිද?”

“කොහොමද එහෙම? ලෙඩ්ඩු හැටකටම දවාලට ඉන්න මිසිලා තුන් දෙනයි.”

“මැරෙන්න යන මිනිහෙක් ළඟවත් කාටවත් ඉන්න දෙන්න නැද්ද?”

“මොකටද? අපි හොඳට බලාගන්නවා.”

“මටයි මගේ දුවටයි මාරුවෙන් මාරුවට ඉන්න පුළුවන් ලෙඩා ළඟ.”

“ඒකට ඉඩක් ලැබෙන්නේ නැහැ. අනික වාට්ටුවේ පුටුවක්වත් තියන්න ඉඩ නැහැ. ඔබේ මහත්තයා වාසනාවත්තයි. කෙළින්ම ඇඳක් ලැබුණා.”

“කවුරු හරි මිසි කෙනෙක් දෙන්න. මං සල්ලි ගෙවන්නම්.”

කපිටොලිනා තම පසුම්බියෙන් මුදල් නෝට්ටුවක් පිටතට ඇද්දාය.

“නෑ නෑ ඒවා කරන්න ඉඩ නැහැ.”

මිනා දැන් පිටුපසට තබාගෙන තදින් පැවසුවාය.

ඒ මොහොතේ පැවෙලෝ නිකොලේ ඇඳුම් මාරු කරගෙන පිටතට ආවේය. යුරි ඇතුළට ගොස් ගලවා දැමූ ඇඳුම් එකතුකර ගත්තේය.

“ඔය ඇඳුම්වලට සීතල දැනෙයි. ගොරෝසු එකක් ගේන්න තිබුණා. මේ ලේන්සුව බෙල්ලෙ ගැට ගහ ගන්න.”

ඇ ඔහු වෙත ලේන්සුවක් දිගු කරමින් කීවාය.

“දැන් ඇඳට ගිනින් හාන්සි වෙන්න. මොනවද තව ඕනි කියලා හිතන්න. මං හවසට අරන් එන්නම්.”

පැවෙලෝගේ බිරිඳ ඔහුට සැබවින්ම ලෙන්ගතුය. ඒ බව දන්නා ඔහු ඇ දෙස හෙළුවේ අනුකම්පා සහගත බැල්මකි. ඉන්පසුව ඔහු තම පුත් යුරි දෙස බැලුවේය.

“පුතා දැන් යනවද?”

“ඔව් මට හවස කෝච්චියෙ යන්න වෙනවා.”

“මේක පුතාගේ මුල්ම රාජකාරි ගමන. එහෙම නේද? මුල ඉදලම ටිකක් තදින් ඉන්න බලන්න. හැම තිස්සෙම හිතන්න ඔබ යුරි රසනොව්ට වඩා නීති නියෝජිතයෙක් බව.”

“මම අම්මා එක්ක යන්නම්. තාත්තා වාට්ටුවට යන්නකෝ.”

“ඔබට තනියම නගින්න පුළුවන් නේද?” මිනා ඇසුවාය.

“තනියම නඟින්න. අනේ මන්දා කවුද ඇඳුම් මල්ල ගෙනියන්නේ?”

බිරිඳ කැපිටොලිනා කෑ ගසද්දී හෙද පාලිකාව මල්ලත් රැගෙන ඉස්සර වූවාය. පැවෙලෝ හිමින් හිමින් තනිවම පඩිපෙළ නැග්ගේය.

වාට්ටුවට ඇතුළු වීමට පෙර තිබූ හිස් බිමේත් කොර්ඩෝවේත් ඇඳන් තබා තිබුණි. ඇඳන් යට ද රෝගීහු වැතිර සිටියහ.

හෙද පාලිකාව මාරියා යයි කෑ ගසද්දී යකඩයක් වැනි මුහුණක් ඇති සාත්තු සේවිකාවක් පිටතට පැමිණියාය. ඇ ඔහුට යන මග

පෙන්වුවාය. වාට්ටුවේ හැම දොරක්ම විවෘතව තිබිණ. මිනිස්සු එහා මෙහා ගිය ද කිසිවෙකුගේ මුවින් වචනයකුදු පිට නොවීය.

“අර ජනේල ළඟ තියෙන දෙවැනි ඇඳ.”

පැවෙලෝට බෙහෙත් ගඳ දැනෙන්නට විය. වාට්ටුවේ ඇඳන් පේළියට තබා තිබිණි. ඇඳන් අතර වූයේ මිනිසකුට දෙන්නෙකුට මාරුවීමට තරම් කුඩා ඉඩකි.

එක් ඇඳක ගෙල සම්පූර්ණයෙන්ම පට්ටලින් එතු තරබාරු මිනිසකු වැතිර සිටියේය. ඔහු රෝගීන්ට කිසියම් දේශනයක් පවත්වන්නකු මෙන් කතා කළේය. රෝගීහු ද සන්සුන්ව ඔහුට සවන් දුන්හ. පැවෙලෝ දුටු ඔහු එක්වරම හැරී බැලුවේය.

“මොනවද අපට මෙතන තව තියෙන්නේ? තව පිළිකාවක් නේද ඔය ආවෙ?”

කිසිදු අනුකම්පාවකින් තොරව ඔහු පැවසුවේ පැවෙලෝටද ඇසෙන්නටය.

වාට්ටුවේ හැම දෙනෙක්ම වාගේ තමා දෙස බලා සිටින බවක් පැවෙලෝට පෙනිණ.

“යාළුවා කොහෙද පිළිකාව තියෙන්නේ?”

තවත් රෝගියෙක් ඔහු දෙස බලමින් ඇසුවේය.

පැවෙලෝ එය නැසුනාක් මෙන් ඇඳට නැග්ගේය.

“මට කොහෙවත් පිළිකාවක් නැහැ. මට කොහොමත් පිළිකාවක් නැහැ.”

කෝපය ඉහළවා ගොස් තිබුණ ද ඔහු ඒ බව නොදැනෙන්නට සන්සුන්ව කීවේය.

“පිළිකාවක් නැත්නම් මොන මෝඩය ද මේ මිනිහා මෙතනට එව්වෙ.”

වාට්ටුවට ඇතුළු වී පැය කීපයක් ගත වෙද්දී පැවෙලෝට මහා බියක් දැනිණ.

ඔහු කිසිසේත්ම බලාපොරොත්තු නොවූ මේ බෙල්ලේ ගෙඩිය නිසා තමා බිලි පිත්තකට අසූ වූ මාළුවකු මෙන් ඔහුට දැනිණ. තරප්පු පෙළ පාමුලදී ඇඳුම් මාරුකර, තම පවුලේ උදවියගෙන් සමුගෙන මේ වාට්ටුවට ඇතුළු වූයේ තම අතින් ජීවිතය අමතක කරමිනි. මේ ජීවිතයේ මුසලකම ඔහුට බෙල්ලේ ගෙඩියටත් වඩා තදින් දැනිණ.

දකින්නට ප්‍රියමනාප කිසිවක් මෙහි නොවීය. සිටියේ තමා සමග ඇඳන්වල වැතිර සිටිනා ලෙඩුන් හත් දෙනා පමණි. තමා හැර ඔවුන් සියලු දෙනාම ඇඳ සිටියේ රෝස පැහැති ඉරි සහිත පිජාමා ඇඳුම්ය. සමහරක් ඉරි අණ්ඩ දමා තිබිණි. හැම එකක්ම වාගේ රෝගීන්ගේ ඇගේ මිම්මට සරිලන ඒවා නොවීය. ලෙඩුන් හත් දෙනාම කොතෙකුත් දොඩමළු වූහ. බෙල්ල වටා පටි ඔතාගෙන උන් පුද්ගලයා යේරම් කතාවේ මූලිකයාය. ඔහු කිසි විටෙකත් ඇඳේ වැතිරුණේවත් වාට්ටුවෙන් පිටතට ඇවිද්දේවත් නැත. වාට්ටුව මැද එහා මෙහා ගිය ඔහු පැවෙලෝගේ ඇඳ අසල නැවතුණේ ඔහුට යමක් පැවසීම සඳහාය.

“මහාවාරියකුමා, ඔබට තිබෙන්නේ අපට තියෙන ලෙඩෙම තමයි. කවදාවත් ගෙදර යන්න ලැබෙන එකක් නැහැ.”

ඒ කතාවෙන් පැවෙලෝගේ තරහ ඇවිස්සිණ.

“මං ඔබෙන් මොකවත් ඇහුවෙ නෑනේ.” පැවෙලෝ දෑසේ වූ උපැස් යුවල හරිගස්සමින් කීවේය.

“කවුද ප්‍රශ්න ගැන කරදර වෙන්නේ. මං කිව්වෙ ඔබට ආපසු ගෙදර යන්න ලැබෙන්නේ නැති එක විතරයි. ඔය උපැස් යුවලයි පිජාමා සූට් එකයි ආපසු දෙන්න වේවි.”

“ඔබට ගෙදර යන්න ලැබුණය කියමු. ඒත් ඔබට ආපහු මෙතෙන්නටම එන්න වෙනවා. දන්නවනෙ කකුළුවගෙ හැටි. අල්ල ගත්තොත් අල්ල ගත්තම තමයි.”

පැවෙලෝ තම කෝපය මැඩ පවත්වා ගත්තේ තමා තුළ ඔහු හා වාද කිරීමට ශක්තියක් නොවූ බැවිනි.

අන් කිසිවෙක්ද ඔහුට විරුද්ධව වචනයකුදු කතා නොකළේය. සියල්ලන්ම සිටියේ කිසිවක් නැසුන පරිද්දෙනි. සමහරු හන්දැවේ අතුරුපස ලැබෙනතුරු බලා සිටියහ. මේ අතර එක් පුද්ගලයෙක් පමණක් පොතක් කියවමින් සිටියේය.

“දන්නවද මෙනත නාකි මිනිහෙක් හිටියා. මිනිහට හෙට ශල්‍යකර්මයක්. මිනිහා අවුරුදු දහයකට පස්සේ ඔය ඇවිත් ඉන්නෙ. බිලා බිලා හොඳටම වනවෙලා. ශල්‍යාගාරයෙ ඉඳලා මිනිහ කෙළින්ම මිනී කාමරයට යාවි.”

“ඔය හොඳටම ඇති. තමුසෙගෙ අනාවැකි අහල අහලා මට හොඳටම ඇතිවෙලා.”

පැවෙලෝ යේරම් තම ඇඳ අසලින් ඇතට තල්ලු කළේය. ඔහු දබරයට නොආවේය. දිගටම වාට්ටුව මැදින් ඇවිදින්නට විය.

ජනේලය අසල උන් රෝගියාගෙන්ද පැවෙලෝට මහා කරදරයක් ඇතිවිය. ඔහු වාඩිවන්නට උත්සාහ කරයි. යළි නැගිට එහාට මෙහාට පැද්දෙයි. යළි දිග ඇදෙන්නට උත්සාහ කරයි. දණහිස් පපුවට තබාගනියි. හිස කොට්ටය මත නොව ඇඳ විට්ටම මත තබයි. හින් හඩින් වැලපෙයි. මේ හැම ඉරියව්වකදීම ඇඳ සරබර ගායි.

ඔහුගේ කරදරය ද ඉවසිය නොහැකි පැවෙලෝ තමාගේ ඇඳ අසල වූ මේසය පරික්ෂා කරන්නට විය. කැම පාර්සලයක් ද එක් ලාව්ච්වක විය.

පැවෙලෝ ආපසු ඇඳට නගිද්දීද යේරම් සක්මනේ යෙදී සිටියේය.

“මෙනත මහ පුදුම කරදරකාරී තැනක්.”

පැවෙලෝට පසුපසින් තවත් කටහඬක් ඇසිණ. ඒ පොත කියවමින් උන් තරුණයාය. ඔහු පොත කියවා අවසන් කොට පොත ඒ මේ අත හරවමින් සිටියේය. පැවෙලෝට ඔහුට නමක් දමන්නට අවශ්‍ය විය. ඇට කට්ටා යන්න ඔහුට සුදුසු යයි සිතූ පැවෙලෝ ඔහු දෙස බලා සිටියේය.

“ඩයෝමා මේක අල්මාරියෙන් අරන් දුන්නෙ නැත්නම් මං මේ ගැන දන්නෙවත් නැහැනෙ.”

ඔහු වාට්ටුවේ උන් හැමට ඇහෙන්නට පොදුවේ පැවසීය.

“කවුද ඩයෝමා කියන්නෙ?”

ඇත කෙළවරේ උන් එකෙක් ඇසුවේය.

“නැහැ. එහෙම කෙනෙක් නැහැ.”

එසේ කියමින් ඇටකට්ටා යේරම් දෙස බලා සිටියේය.

“මිනිහො නිකම් කාලෙ කා දාන්නෙ නැතුව මේ පොත අරන් කියවනවා.”

යේරම් කුලප්පු වූ මී හරකකු මෙන් ඇටකට්ටා දෙස බලා සිටියේය.

“කියවන්න? මොකටද කියවන්නෙ? තව කී දවස ද තියෙන්නේ බාල්දියට වැටෙන්න?”

“ඊට ඉස්සෙල්ලා කියවනවකො.”

ඔහු පොත යේරම් දෙසට දිගු කළේය.

“මට කියවන්න ඕනි නැහැ.”

“ඔබ අකුරු දන්නෙ නැතුව ඇති.”

“අකුරු දන්නෙ නැහැ? මොකද නැත්තෙ?”

ඇටකට්ටා ජනෙල් පඩිය උඩ තිබූ පැන්සලක් ගෙන පොතේ සමහර තැන් සලකුණු දැම්මේය.

“බයවෙන්න එපා. මේකෙ හොඳ කතා තියෙනවා කියවන්න. තමුසෙගෙ කියවිල්ලයි ඇවිදිල්ලයි මට ඇතිවෙලා.”

“මං බයවෙන්නෙ මොකටද?”

යේරම් පොත අතට ගෙන ඇඳ උඩට විසි කළේය. ඒ සමගම වාට්ටුවෙන් පිටතට ගොස් සිටි උස්බෙක් තරුණයා හැරමිටියක් බිම අනිමින් වාට්ටුවට ඇතුළු විය.

“හැඳි ගැරුප්පු ලැස්ති කර ගන්නවා.”

විනෝදකාමී ඔහු උස් හඬින් කීවේය.

සුදු කබායක් ඇගලාගත් සාන්තු සේවිකාවක් කෑම බන්දේසියක් රැගෙන ආවාය. ඇ බන්දේසියක් රැගෙන ඇඳෙන් ඇඳට ගිය අතර එකිනෙකා තම තමන්ගේ කෑම පිඟන් අතට ගත්තේය.

පැවෙලෝ කෑම පිඟාන දෙස බලා එය මේසය මත තැබුවේය. මේ කෑම පිඟාන කෙසේ වෙතත් තමා නිවසින් ගෙන ආ ප්‍රඨිමවත් කෑමට ඔහුට පිරියක් නොවීය. ඔහු මෙය කාට හෝ දිය යුතු යයි සිතුවේය.

ඉදිරිපස ඇදේ උන් තරුණයාට ඔහු එය පිරිනැමුවේය. ඔහු ප්‍රොස්කා නම් විය.

ස්තූතියි කියමින් ප්‍රොස්කා කෑම පිඟාන අතට ගත්තේය. ඔහු කාගෙන කාගෙන ගියේ රෝගියකු මෙන් නොව විනෝද ගමනක් ගිය අයකු ලෙසිනි. අනෙක් රෝගීන් තුළ ද තමා තරම් අසාධ්‍ය බවක් ඔහුට නොපෙනිණ.

පැවෙලෝ ආහාර ගැනවත් නොසිතා කල්පනා කළේ තමා පරික්ෂා කිරීමට කිසිම වෛද්‍යවරයකු තවමත් නොපැමිණීම ගැනය. වෛද්‍ය ලුඩ්මිලා ඩොන් සෝවා තමා මෙහි එවූයේ ඉක්මන් ප්‍රතිකාර සඳහාය.

ඊළඟ මොහොතේ ඔහුට තම පවුලේ අය ගැන සිහිපත් විය. යූරි තම රැකියාවේ, ප්‍රථම පරික්ෂණය සඳහා මේ මොහොතේ දුම්රියෙන් ගමන් කරනු ඇත. ඇවටි තම දියණිය මොස්කව්වලට වී නිවාඩුව ගත කරනවා ඇත. ඇය කවදා හෝ හොඳ පුවත්පත් කලාවේදියක් වෙයි. පවුලේ වෙන කිසිවකු ඇය තරම් දක්ෂ නොවීය. ලවික් ක්‍රීඩාවේ දක්ෂයෙකි. සමහර ක්‍රීඩා ඉසව් සඳහා තැන තැන යන ඔහු ලොකු මිනිසුන් මෙන් නවතින්නේ හෝටල්වලය. මයිකා නිතරම ගත කරන්නේ පියානෝව වාදනය කරමිනි. ජුලිබා කුඩාම දරුවාය. ඔහු තවමත් පාසල් නොයයි.

පැවෙලෝ පවුල අගහිඟකම්වලින් තොරව උසස් ලෙස ජීවත් වූ පවුලකි. තමාට කුමක් සිදුවුවත් ඔවුන් ඉදිරි කාලය තුළ හොඳින් ජීවත්වනු ඇත.

තම පවුලේ අය ගැන සිතුව ද පැවෙලෝට තෘප්තියක් නොදැනිණ. ඉන්පසු ඔහු රාජ්‍ය මට්ටමේ කටයුතු ගැන සිතන්නට විය. ඒවා ගැන සිතද්දී ඔහුගේ සිතට සහනයක් නොවීය.

බෙල්ල යටින් මහා වේදනාවක් දැනෙයි. කොතරම් දෑ සිහිපත් කළත් බෙල්ලේ ගෙඩිය ඒ සියල්ල ඉස්මතු කරමින් නැගී සිටියි.

ඊළඟ මොහොතේ සිත් ඇදගන්නා සුළු ගැහැනු කටහඬක් ඔහුගේ සවනන වැකිණ.

“අපි දැන් උණ බලමු.”

පැවෙලෝ මුහුණ වසාගෙන උන් කුවාය පසෙකට කර උපැස් යුවළ ඇහේ දමා ගත්තේ මේ කටහඬ කාගේදැයි බලන්නටය. ඒ යකඩ මුහුණ තිබූ මාරියා නොවේ. වෛද්‍යවරයකු මෙන් තොස්පියක් දමාගත් හින්දැරි ලස්සන සාත්තු සේවිකාවකි.

පැවෙලෝගේ ඇඳ අසළට පැමිණි ඇය එහා ඇඳේ උන් තරුණයා ඇමකුවාය.

“කැසොවික්, කැසොවික්.”

ඔහු ඒ හඬ නැසුනාක් මෙන් මුහුණ බිමට හරවාගෙන උන් අයුරින්ම සිටියේය. කොට්ටය බඩ යටය. මුහුණ බල්ලකු මෙන් මෙට්ටය මත උලමින් සිටියේය. වේදනාවේ සෙවනැලි මුහුණ පුරා වැතිර තිබුණි. එක් අතක් ඇඳෙන් පහළට එල්ලෙමින් තිබුණි.

“දැන් නැගිටින්න. උණ කට්ට අතට ගන්න... කෝ උණු වතුර බෝතලේ?”

“ඒක මම බිච්වා.”

MUSESBOOKS